

Angelus, 1. veljače 2026.

Draga braćo i sestre, dobar vam dan!

U današnjoj liturgiji naviješta se prekrasna stranica Radosne vijesti koju Isus naviješta čitavom čovječanstvu: Evanđelje blaženstava (Mt 5,1–12). Ona su doista svjetlo koje Gospodin pali u polusjeni povijesti, razotkrivajući naum spasenja koji Otac ostvaruje po Sinu, snagom Duha Svetoga.

Na gori Krist predaje učenicima novi zakon, onaj upisan u srca, a ne više u kamen: zakon koji obnavlja naš život i čini ga dobrim, čak i onda kada se svijetu čini promašenim i bijednim. Samo Bog može istinski nazvati blaženima siromahe i ožalošćene (usp. r. 3–4), jer on je vrhovno dobro koje se svima daruje beskrajnom ljubavlju. Samo Bog može nasititi one koji traže mir i pravednost (usp. r. 6.9), jer on je pravedni sudac svijeta, začetnik vječnoga mira. Samo u Bogu krotki, milosrdni i oni čista srca nalaze radost (r. 5.7–8), jer on je ispunjenje njihove nade.

U progonstvu Bog je izvor otkupljenja; u laži on je sidro istine. Stoga Isus proglašava:

»Radujte se i kličite!« (r. 12).

Ova Blaženstva ostaju paradoks samo za one koji misle da je Bog drukčiji od onoga kako ga Krist objavljuje. Tko očekuje da će nasilnici uvijek biti gospodari na zemlji, ostaje zatečen Gospodnovim riječima. Tko se navikne misliti da sreća pripada bogatima, mogao bi smatrati da je Isus zanesenjak. A ipak, prava je zablude upravo u nedostatku vjere u Krista: on je siromah koji sa svima dijeli svoj život, krotki koji ustraje u trpljenju, mirotvorac progonjen sve do smrti na križu.

Tako Isus rasvjetljuje smisao povijesti: ne one koju pišu pobjednici, nego one koju Bog ostvaruje spašavajući potlačene. Sin gleda svijet realizmom ljubavi Očeve; nasuprot tomu stoje, kako je govorio papa Franjo, »profesionalci iluzije. Njih ne treba slijediti, jer nisu sposobni dati nam nadu« (Anđeo Gospodnji, 17. veljače 2019.). Bog, naprotiv, daruje tu nadu ponajprije onima koje svijet odbacuje kao beznadne.

Stoga, draga braćo i sestre, Blaženstva za nas postaju kušnja sreće i potiču nas da se zapitamo smatramo li je osvajanjem koje se kupuje ili darom koji se dijeli; polažemo li je u predmete koji propadaju ili u odnose koji nas prate. Doista, »zbog Krista« (usp. r. 11) i po njemu gorčina kušnji preobražava se u radost otkupljenih: Isus ne govori o dalekoj utjesi, nego o trajnoj milosti koja nas uvijek nosi, osobito u času nevolje.

Blaženstva uzvisuju ponizne, a raspršuju oholice u naumima njihova srca (usp. Lk 1,51–52). Zato molimo zagovor Blažene Djevice Marije, službenice Gospodnje, koju svi naraštaji nazivaju blaženom.